

Danielin kirja - numero neljäkymmentäkolme

Raamatullisessa profetiassa esiintyvän hävityksen kauhistuksen symboliikan paljastaminen

Jeff Pippenger

2024-01-07

Paavalin samastaminen pakanalliseen Roomaan voimana, joka esti paaviutta nousemasta valtaan vuonna 538, tuli todistukseksi, jonka William Miller tunnisti sellaiseksi, mikä vahvisti Danielin kirjassa ilmaisun ”jokapäiväinen” tarkoittavan pakanuutta. William Millerin viitekehys perustui kahteen hävittävään voimaan: pakanuuteen, jota seurasi paavius. Millerin tärkein löytö tämän viitekehysten tueksi oli Paavalin todistus 2. Tessalonikalaiskirjeen toisessa luvussa, jossa Paavali osoittaa, että pakanallisen Rooman aikaansaama paaviutta hillitsevä este poistettaisiin, jotta ”synnin ihminen” asetettaisiin Jumalan temppeleihin ja hän osoittaisi olevansa Jumala.

Danielin kirjassa pakanuutta edustavaa ”jokapäiväisen” symbolia seuraa aina paavikuntaa kuvaava symboli, olipa se esitettyä hävityksen rikkomuksena tai hävityksen kauhistuksena. Kuitenkin Kristuksen varoituksessa kristityille Jerusalemin piirityksestä ja hävityksestä, joka tapahtui niiden kolmen ja puolen vuoden aikana vuodesta 66 vuoteen 70 jKr., Kristus viittasi ”hävityksen kauhistukseen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta” merkinä niille Jerusalemissa oleville kristityille, että heidän tuli heti paeta. Historia osoittaa, ettei tuo merkki ollut paavillisen Rooman symboli, vaan pakanallisen Rooman. Uskollisten oli tunnistettava merkki, jos he aikoivat välttää piirityksen ja hävityksen. Onko ”hävityksen kauhistus, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta”, pakanallisen Rooman vai paavillisen Rooman symboli?

Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta, seisovan pyhässä paikassa — joka tämän lukee, se ymmärtäköön — silloin ne, jotka ovat Juudeassa, paetkoot vuorille. Joka on katolla, älköön astuko alas noutamaan mitään talostaan; älköönkä se, joka on pellolla, palatko takaisin ottamaan vaatteitaan. Voi raskaina olevia ja imettäviä noina päivinä! Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina. Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta tähän asti eikä milloinkaan enää tule. Ja ellei niitä päiviä lyhennettäisi, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään. Matteus 24:15–22.

Sisaret White selittää, kuinka tämä varoitus täyttyi Jerusalemin hävityksen historiassa vuosina 66–70 jKr., ja hän osoittaa, että lippu eli Rooman armeijan sotamerkki oli merkki niille Jerusalemissa vielä oleville kristityille paeta. Oliko siis ”hävityksen kauhistus, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta”, pakanallinen Rooma vai paavillinen Rooma, jolle Miller rakensi tulkintakehyksensä?

William Miller johdatettiin ymmärtämään Rooman molemmat ilmenemismuodot (pakanallinen ja sitä seurannut paavillinen), mutta hänen oli pakko siinä historiassa, jossa hän eli, käsitellä molempia valtakuntia yhtenä valtakuntana. Ja tietenkin ne ovat yksi valtakunta, mutta ne edustavat myös kahta peräkkäistä valtakuntaa. Vuoden 1798 profeettallisen historian pakottamana Millerin

täytyi käsitellä Roomaa ensisijaisesti yhtenä valtakuntana. Vuonna 1798 Miller uskoi Kristuksen toisen tulemuksen olevan noin kahdenkymmenenviiden vuoden päässä tulevaisuudessa. Hän tiesi aivan hyvin, että paavillinen Rooma oli saanut kuolettavan haavan vuonna 1798. Millerille ei ollut muita maallisia valtakuntia, joiden olisi määrä seurata paavillista Roomaa, sillä Kristus oli palaamaisillaan.

Siinä historian vaiheessa, jossa Miller eli, hän ymmärsi Danielin toisen luvun kuvapatsaan edustavan neljää maallista valtakuntaa, sillä niin Daniel todisti.

Ja neljäs valtakunta on oleva luja kuin rauta; sillä niin kuin rauta murskaa ja lannistaa kaiken, niin kuin rauta, joka rikkoo kaikki nämä, on se murskaava ja musertava. Ja koska sinä näit jalat ja varpaat osaksi savenvalajan savea ja osaksi rautaa, valtakunta on oleva jakaantunut; mutta siinä on oleva jotakin raudan lujuudesta, koska sinä näit raudan sekoitettuna liejuiseen saveen. Daniel 2:40, 41.

Miller ymmärsi, että valtakuntia oli vain neljä, ja että neljäs ja viimeinen valtakunta oli Rooma, jonka hän historian perusteella tiesi olleen pakanallinen Rooma, jota seurasi paavillinen Rooma. Neljäs valtakunta oli Millerille Danielin sanan mukaisesti ”jakautunut”, mutta Millerille tämä jakautuminen edusti ainoastaan eroa Rooman valtakunnan kirjaimellisen ja hengellisen ulottuvuuden välillä. Hän oli oikeassa, mutta hänen ymmärryksensä oli rajallinen.

Miller ei nähnyt, että pakanallisen ja paavillisen Rooman jako perustui siihen jakoon, jonka Paavali herätettiin tunnistamaan. Paavali (samoin kuin Johannes Kastaja) osoitti, että ristin aikakaudella kirjaimellisen tuli siirtyä hengelliseen. Ilman tätä ymmärrystä Miller joutui omaksumaan käsityksen, että Rooma oli olennaisesti yksi valtakunta, jolla oli kaksi vaihetta. Ja tietenkin hän oli oikeassa (mutta rajoitetusti). Hän ei voinut nähdä, että hengellistä Roomaa edusti kirjaimellinen Babylon, sillä hengellinen Rooma (paavius) on myös hengellinen Babylon.

Kirjaimellinen Babylon ensimmäisenä Danielin kirjan toisen luvun neljästä valtakunnasta esikuvasi neljättä valtakuntaa, sillä ensimmäinen on aina viimeisen esikuva. Pakanallinen Rooma oli saanut esikuvansa Babylonista, mutta sekä pakanallinen Rooma että Babylon esikuvittivat hengellistä Roomaa (paaviutta). Paavius oli siis viides valtakunta, ja sitä edusti Babylon. Tämä on eräs perustava syy siihen, miksi sisar White vertaa kirjaimellisen Israelin seitsemänkymmenen vuoden vankeutta Babylonissa hengellisen Israelin tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden vankeuteen hengellisessä Babylonissa.

”Jumalan seurakunta maan päällä oli tämän pitkän, hellittämättömän vainon ajan yhtä todellisesti vankeudessa kuin Israelin lapset olivat Babylonissa pakkosiirtolaisuuden aikana.” Prophets and Kings, 714.

Millerillä ei näin ollen ollut mitään vaikeutta käyttää rinnakkain profeetallisia täyttymyksiä, jotka tarkemmin yksilöivät pakanallisen Rooman, ja paavillisen Rooman. Esitämme tästä esimerkkejä jatkaessamme, mutta jos ymmärrämme, että Miller piti pakanallista ja paavillista Roomaa yhtenä valtakuntana, voimme ymmärtää, miksi Millerillä ei ollut mitään vaikeutta sen kanssa, että Jeesus viittasi ”hävityksen kauhistukseen, josta on puhuttu Danielin, profeetan, kautta”, pakanallisen

Rooman täyttymyksenä, samalla kun hän yhä ymmärsi ilmauksen ”hävityksen kauhistus” Danielin kirjassa paavillisen Rooman vertauskuvaksi. Miller ei kyennyt näkemään kolmea hävittävää valtaa, ja tästä syystä hänen profeetallinen viitekehyksensä oli rajoittunut, vaikkakin oikea.

Mutta kuinka meidän on ymmärrettävä vuoden 66 jKr. historiallisen täyttymyksen poikkeavuus, kun pakanallinen Rooma asetti lippumerkkinsä temppelin pyhille alueille Kristuksen ennustuksen täyttymykseksi? Onko ”hävityksen kauhistus, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta”, pakanallisen vai paavillisen Rooman vertauskuva? Vastaus tuohon pulmaan on varsin yksinkertainen, kun tunnistetaan kaksi sijasta kolme hävittävää valtaa. Meidän tulisi aloittaa sisar Whiten selityksestä Kristuksen Jerusalemin hävitystä koskevan ennustuksen täyttymyksestä.

”Juutalaisten Kristuksen ristiinnaulitsemiseen sisältyi Jerusalemin hävitys. Golgatalalla vuodatettu veri oli se paino, joka vajotti heidät perikatoon tässä maailmassa ja tulevassa maailmassa. Samoin on oleva suurena viimeisenä päivänä, jolloin tuomio kohtaa Jumalan armon hylkääjät. Kristus, heidän loukkauskallionsa, ilmestyy heille silloin kostavana vuorena. Hänen kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämä, on oleva jumalattomille kuluttava tuli. Hylätyn rakkauden ja halveksitun armon tähden syntinen joutuu hävitetyksi.”

”Monin vertauskuvin ja toistuvien varoituksin Jeesus osoitti, mikä olisi juutalaisille seurauksena siitä, että he hylkäisivät Jumalan Pojan. Näillä sanoilla Hän puhutteli kaikkia kaikkina aikoina, jotka kieltäytyvät ottamasta Häntä vastaan Lunastajanaan. Jokainen varoitus on heitä varten. Häväisty temppeli, tottelematon poika, väärät viinitarhurit, halveksivat rakentajat — kaikilla näillä on vastineensa jokaisen syntisen kokemuksessa. Ellei hän tee parannusta, hänen osakseen tulee se tuomio, jota ne ennakoivat.” Alfa ja omega, s. 600.

Kun Paavali osoitti siirtymän kirjaimellisesta hengelliseen, hän osoittaa, että se tapahtui ristin ajanjakson aikana, ja on pantava merkille, että Jerusalemin hävitys liittyy suoraan ristiin. Kirjaimellisen Jerusalemin hävitys, jonka kirjaimellinen Babylon ensi kerran toimeenpani, toimeenpantiin viimeisen kerran kirjaimellisen Rooman toimesta, sillä Jeesus esittää aina lopun alun yhteydessä. Pyhäkön ja sotajoukon tallaaminen, joka alkoi Babylonin pakanallisella vallalla, päättyi Rooman pakanalliseen valtaan.

Hengellinen Jerusalemin tallaaminen toteutettiin paavillisessa Roomassa, ja molemmat nuo tallaamisen ajanjaksot (kirjaimellinen ja hengellinen) ovat esikuvia Jumalan kansan tallaamisesta kolmannen hävittävän vallan toimesta, jota Roomaan liittyvässä merkityksessä kutsutaan moderniksi Roomaksi.

On olemassa kolme hävittävää valtaa, joista kukin vainoo Jumalan kansaa. Pakanuuden lohikäärme, jota seuraa katolisuuden meripeto, ja sitä seuraa Yhdysvaltojen maapeto (väärä profeetta). Pakanuutta edustivat erilaiset pakanalliset vallat, jotka tallasivat maahan kirjaimellisen Israelin. Paavius tallasi sitten hengellisen Israelin maahan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan, vuodesta 538 vuoteen 1798. Lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolmiliitto on nykyajan Rooma, ja sekin tallaa maahan Jumalan kansan sunnuntailakikriisin ”hetken” aikana. Lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolme hävittävää valtaa esitetään myös pakanallisena Roomana, paavillisena Roomana ja nykyajan Roomana.

Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun kannalta pakanallisuus on neljä ensimmäistä kuningasta, viides kuningas on paavius, ja kuudes, seitsemäs ja kahdeksas kuningas ovat modernin Rooman kolmiliitto.

Ja on seitsemän kuningasta: viisi on kaatunut, yksi on, ja toinen ei ole vielä tullut; ja kun hän tulee, hänen on pysyttävä vähän aikaa. Ja peto, joka oli eikä ole, on itse kahdeksas, ja on yksi niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen. Ilmestys 17:10, 11.

Danielin toisen luvun näkökulmasta pakanaus käsittää kaikki neljä valtakuntaa kirjaimellisesta Babylonista kirjaimelliseen Roomaan saakka. Hengellinen Babylon on paavius (kultainen pää), ja lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertaista liittoa (nykyaikainen Rooma) edustaa hengellisen Meedo-Persian, hengellisen Kreikan ja hengellisen Rooman kolminkertainen liitto (jonka kuolinhaava paranee).

Kun Jeesus viittasi ”hävityksen kauhistukseen, josta on puhunut profeetta Daniel”, hän yksilöi tietyn ”merkin”, jonka kristittyjen täytyy tunnistaa kussakin Rooman kolmesta muodosta. Pakanallinen Rooma, paavillinen Rooma ja nykyaikainen Rooma vainoavat kaikki Jumalan kansaa. Tätä vainoa kuvataan profeettallisesti pyhäkön ja joukon tallaamisena. Jeesus antoi varoituksen tämän vainon lähestymisestä kutakin noista kolmesta vainon ajanjaksosta varten. Kun Rooman vallan ”merkki” asetettiin pyhäkköön, aika paeta Jerusalemissa oli tullut. Jeesus ei käyttänyt Danielin ilmaisua ”hävityksen kauhistus” maallisen vallan vertauskuvana, vaan sen merkin vertauskuvana, joka kristittyjen tuli tunnistaa.

”Jeesus julisti kuunteleville opetuslapsille ne tuomiot, jotka olivat kohtaavat luopiota Israelia, ja erityisesti sen kostavan koston, joka oli tuleva heidän osakseen heidän Messiaan hylkäämisensä ja ristiinnaulitsemisensä tähden. Erehtymättömät merkit edeltäisivät tuota kauheaa huipennusta. Pelätty hetki tulisi äkillisesti ja nopeasti. Ja Vapahtaja varoitti seuraajiaan: ’Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on puhuttu profeetta Danielin kautta, seisovan pyhässä paikassa, (joka tämän lukee, se ymmärtäköön:) silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille.’ Matteus 24:15, 16; Luukas 21:20, 21. Kun roomalaisten epäjumalanpalvelukselliset sotamerkit pystytettäisiin pyhälle alueelle, joka ulottui muutaman vakomitan kaupungin muurien ulkopuolelle, silloin Kristuksen seuraajien tuli löytää turva pakenemalla. Kun varoitusmerkki nähtäisiin, niiden, jotka tahtoisivat pelastua, ei tulisi viivytellä lainkaan. Kautta koko Juudean maan samoin kuin itse Jerusalemissakin pakenemisen merkkiä tuli totella viipymättä. Sen, joka sattumalta olisi katonharjalla, ei tullut astua alas taloonsa, ei edes pelastaakseen arvokkaimpia aarteitaan. Niiden, jotka työskentelivät pelloilla tai viinitarhoissa, ei tullut käyttää aikaa palatakseen noutamaan päällysvaatetta, joka oli pantu syrjään heidän uurastaessaan päivän helteessä. He eivät saaneet epäröidä hetkeksikään, etteivät joutuisi osallisiksi yleiseen hävitykseen.” Suuri taistelu, 25.

Tässä kohdassa sisar White määrittelee ”hävityksen kauhistuksen” ”erehtymättömäksi merkiksi”, jota edustivat roomalaisten ”epäjumalaiset sotamerkit”, jotka he pystyttivät pyhäkön ”pyhälle paikalle”. Jeesus ei käyttänyt ”hävityksen kauhistusta” kuvaamaan pakanallisen tai paavillisen Rooman kumppaakaan valtaa, vaan ”merkinä”. Kun ”merkki” asetettiin temppelin pyhälle paikalle, kristittyjen tuli paeta Jerusalemissa, ”etteivät joutuisi osallisiksi yleisestä hävityksestä”.

Sisar White menee myöhemmin samassa kohdassa vielä pidemmälle ja osoittaa, että Kristuksen profetialla, joka yksilöi hävityksen, oli useampi kuin yksi täyttymys.

Vapahtajan profetia Jerusalemiin kohdistuvasta tuomioiden kohtaamisesta on saava toisen täyttymyksen, josta tuo kauhea hävitys oli vain himmeä varjo. Valitun kaupungin kohtalossa voimme nähdä sen maailman tuomion, joka on hylännyt Jumalan armon ja tallannut jalkoihinsa Hänen lakinsa. Synkät ovat ne kertomukset inhimillisestä kurjuudesta, joita maa on saanut todistaa rikostensa pitkien vuosisatojen aikana. Sydän sairastuu ja mieli uupuu niitä ajatellessa. Hirmuiset ovat olleet taivaallisen vallan torjumisen seuraukset. Mutta tulevaisuuden ilmestyksissä esitetään vielä synkempi näky. Menneisyyden tapahtumatiedot — tuo pitkä levottomuuksien, taistelujen ja vallankumousten kulkue, “soturin taistelu ... melskeessä, vaatteet vereen kieritettyinä” (Jesaja 9:5) — mitä ovat nämä verrattuina sen päivän kauhuihin, jolloin Jumalan pidättävä Henki vedetään kokonaan pois jumalattomista eikä enää hillitse inhimillisen intohimon ja saatanallisen vihan purkauksia! Silloin maailma on näkevä, niin kuin ei koskaan ennen, saatanan vallan seuraukset.

”Mutta sinä päivänä, niin kuin Jerusalemin hävityksen aikana, Jumalan kansa pelastetaan, jokainen, joka havaitaan elävien joukkoon kirjoitetuksi. Jesaja 4:3. Kristus on ilmoittanut tulevansa toisen kerran kootakseen uskollisensa luokseen: ’Silloin kaikki maan sukukunnat vaikeroivat, ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä voimassa ja suuressa kirkkaudessa. Ja Hän lähettää enkelinsä suuren pasuunan pauhatessa, ja he kokoavat Hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.’ Matteus 24:30, 31. Silloin ne, jotka eivät ole olleet kuuliaisia evankeliumille, kulutetaan Hänen suunsa henkäyksellä ja tuhotaan Hänen tulemuksensa kirkkaudella. 2. Tessalonikalaiskirje 2:8. Muinaisen Israelin tavoin jumalattomat tuhoavat itse itsensä; he kaatuvat pahat tekonsa mukanaan. Syntisen elämänsä tähden he ovat saattaneet itsensä niin suureen epäsopuun Jumalan kanssa, heidän luontonsa on tullut niin turmeltuneeksi pahuudesta, että Hänen kirkkautensa ilmestyminen on heille kuluttava tuli.

”Varokoot ihmiset, etteivät he laiminlöisi sitä opetusta, joka heille välittyy Kristuksen sanoissa. Niin kuin Hän varoitti opetuslapsiaan Jerusalemin hävityksestä antaen heille merkin lähestyvistä tuhosta, jotta he voisivat paeta; samoin Hän on varoittanut maailmaa lopullisen hävityksen päivästä ja antanut sille sen lähestymisen tunnusmerkkejä, jotta kaikki, jotka tahtovat, voisivat paeta tulevaa vihaa. Jeesus julistaa: ’Ja on oleva merkkejä auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja maan päällä kansojen ahdistus.’ Luukas 21:25; Matteus 24:29; Markus 13:24–26; Ilmestys 6:12–17. Niiden, jotka näkevät nämä Hänen tulemisensa airuet, tulee ’tietää, että se on lähellä, aivan ovella’. Matteus 24:33. ’Valvokaa siis’, ovat Hänen varoituksensa sanat. Markus 13:35. Ne, jotka ottavat varoituksesta vaarin, eivät jää pimeyteen, niin että se päivä yllättäisi heidät. Mutta niille, jotka eivät tahdo valvoa, ’Herran päivä tulee niin kuin varas yöllä’. 1. Tessalonikalaiskirje 5:2–5.” Suuri taistelu, 36, 37.

Kun sisar White kirjoitti nämä sanat, Jerusalemin hävityksen tuleva täyttymys oli vielä edessä. Koston tuomio, joka pannaan täytäntöön nykyajan Roomaa vastaan (lohikäärmettä, petoa ja väärää profeettaa vastaan) maailman lopussa, kuvaa hengellisen Babylonin lopullista lankeemusta, mutta hengellinen Babylon (paavius) lankesi jo kerran vuonna 1798. Jerusalemin hävitys kuvaa Jumalan

koston tuomiota luopuneen seurakunnan ylle.

Jerusalemین hävitys kolmen ja puolen vuoden aikana vuodesta 66 jKr. vuoteen 70 jKr. on esikuva Jumalan kostavan tuomion hävityksestä maailman lopussa, joka kohtaa nykyajan Roomaa (lohikäärmettä, petoa ja väärää profeettaa). Jerusalemین piiritys ja hävitys, jonka pakanuus toteutti vuodesta 66 jKr. vuoteen 70 jKr., kesti täsmälleen kolme ja puoli vuotta.

Papalaisuuden toimeenpanema hengellisen Jerusalemین piiritys ja hävitys kesti kolme ja puoli profeetallista vuotta, vuodesta 538 vuoteen 1798. Nämä kaksi kuvausta ovat esikuvia Jerusalemین piirityksestä ja hävityksestä sunnuntailakikriisiin ”hetkessä”, jonka nykyinen Rooma saa aikaan. Viimeinen näistä kolmesta Jerusalemین hävityksestä käännetään päinvastaiseksi, niin kuin Danielin kirjassa esitetään.

Danielin kirja alkaa siitä, että Babylon valloittaa ja hävittää Jerusalemین, ja se päättyy Babylonin hävitykseen ja Jerusalemین voittoon. Kussakin näistä kolmesta taistelusta kristityille annettiin merkki, joka ilmoitti heille, että heidän tuli paeta lähestyvää sotaa. Vuonna 66 jKr. se tapahtui silloin, kun pakanallisen Rooman armeijat pystyttivät tunnuksensa (taistelulippunsa) pyhäkön pyhälle alueelle. Vuonna 538 se tapahtui silloin, kun ”synnin ihminen” paljastettiin, istuen Jumalan temppelissä (kristillisessä seurakunnassa) ja osoittaen itsensä Jumalaksi, kun hän sinä vuonna sääti sunnuntailain Orléansin kirkolliskokouksessa. Sunnuntain pakollinen noudattaminen on se, minkä paavius tunnistaa todisteeksi vallastaan kristillisen maailman yli, sillä he väittävät (oikein), ettei Jumalan sanassa ole mitään tukea sunnuntain vietolle, ja se seikka, että he asettivat sunnuntain kristikunnassa jumalanpalveluspäiväksi, on todiste siitä, että heidän pakanallisten perinteidensä ja tapojensa auktoriteetti on Raamatun yläpuolella.

Vuonna 538 kristittyjen tuli erottautua Rooman kirkosta, ei ainoastaan siksi, ettei se ollut todellisesti kristillinen kirkko, vaan myös siksi, että paavillisen vallan tunnus oli asetettu Jumalan seurakunnan pyhälle alueelle. Sisar White osoittaa tuon historian erottautumisprosessin, joka aloitti ajanjakson, jolloin Jumalan seurakunta pakeni erämaahan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajaksi.

”Mutta valkeuden Ruhtinaan ja pimeyden ruhtinaan välillä ei ole mitään yhteyttä, eikä heidän seuraajiensaakaan välillä voi olla mitään yhteyttä. Kun kristityt suostuivat liittymään niihin, jotka olivat pakanuudesta kääntyneet vain puolinaisesti, he astuivat tielle, joka vei yhä kauemmas totuudesta. Saatana riemuitsi siitä, että oli onnistunut pettämään niin suuren joukon Kristuksen seuraajia. Sitten hän kohdisti voimansa entistä täydemmin heihin ja yllytti heitä vainoamaan niitä, jotka pysyivät uskollisina Jumalalle. Kukaan ei osannut niin hyvin vastustaa todellista kristillistä uskoa kuin ne, jotka kerran olivat olleet sen puolustajia; ja nämä luopuneet kristityt, liittoutuen puolipakanallisten kumppaniensa kanssa, suuntasivat sotansa Kristuksen opin kaikkein olennaisimpia piirteitä vastaan.

Niiden, jotka tahtoivat pysyä uskollisina, oli käytävä epätoivoinen taistelu pysyäkseen lujina niitä petoksia ja kauhistuksia vastaan, jotka oli verhottu papillisiin vaatteisiin ja tuotu seurakunnan keskuuteen. Raamattua ei hyväksytty uskon mittapuuksi. Uskonnonvapauden oppia nimitettiin harhaopiksi, ja sen puolustajia vihattiin ja vainottiin.

”Pitkän ja ankaran taistelun jälkeen uskollinen harvalukuinen joukko päätti purkaa kaiken yhteyden luopiokirkkoon, ellei tämä yhä kieltäytyisi vapautumasta valheesta ja epäjumalanpalveluksesta. He näkivät, että eroaminen oli ehdottoman välttämätöntä, jos he mielivät totella Jumalan sanaa. He eivät uskaltaneet sietää erehdyksiä, jotka olisivat kohtalokkaita heidän omille sieluilleen, eivätkä antaa esimerkkiä, joka saattaisi heidän lastensa ja lastenlastensa uskon vaaraan. Rauhan ja yksimielisyyden turvaamiseksi he olivat valmiit tekemään jokaisen myönnytyksen, joka oli sopusoinnussa uskollisuuden kanssa Jumalaa kohtaan; mutta he katsoivat, että jopa rauha olisi ostettu liian kalliisti, jos sen hintana olisi periaatteen uhraaminen. Jos ykseys voitaisiin saavuttaa vain tinkimällä totuudesta ja vanhurskaudesta, silloin olkoon erimielisyyttä ja jopa sotaa.” Suuri taistelu, 45.

Jatkamme näitä ajatuksia seuraavassa artikkelissa.

”Iankaikkisuus avautuu edessämme. Esirippu on kohta nostettava. Me, jotka olemme tässä juhlallisessa, vastuullisessa asemassa, mitä teemme, mitä ajattelemme, kun pidämme kiinni itsekkäästä mukavuudenrakkaudestamme samalla kun sieluja hukkuu ympärillämme? Ovatko sydämemme tulleet kokonaan tunnottomiksi? Emmekö voi tuntea tai ymmärtää, että meillä on tehtävä suoritettavana toisten pelastukseksi? Veljet, kuuluteko te siihen joukkoon, joka silmät omaten ei näe ja korvat omaten ei kuule? Onko turhaan se, että Jumala on antanut teille tuntemuksen tahdostaan? Onko turhaan se, että Hän on lähettänyt teille varoituksen toisensa jälkeen? Uskotteko iankaikkisen totuuden julistukset siitä, mikä on kohta tuleva maan päälle, uskotteko, että Jumalan tuomiot riippuvat kansan yllä, ja voitteko silti istua levollisina, toimettomina, huolettomina, nautintoja rakastavina?”

”Nyt ei ole Jumalan kansan aika kiinnittää kiintymystään maailmaan tai koota aarteitaan sinne. Aika ei ole kaukana, jolloin meidän, varhaisten opetuslasten tavoin, on pakko etsiä turvapaikkaa autioista ja yksinäisistä seuduista. Niin kuin Jerusalemin piiritys roomalaisten sotajoukkojen toimesta oli merkki paosta Juudean kristityille, samoin vallan ottaminen meidän kansakuntamme taholta siinä asetuksessa, joka panee täytäntöön paavillisen sapatin, on oleva meille varoitus. Silloin on aika lähteä suurista kaupungeista valmistautuen jättämään myös pienemmät kaupungit syrjäisten kotien vuoksi vuorten kätköissä olevissa eristyneissä paikoissa. Ja nyt, sen sijaan että etsisimme täältä kalliita asuntoja, meidän tulisi valmistautua muuttamaan parempaan maahan, taivaalliseen. Sen sijaan että käyttäisimme varojamme itsensä tyydyttämiseen, meidän tulisi opetella säästäväisyyttä. Jokainen Jumalalta lainaksi saatu talentti on käytettävä Hänen kunniakseen annettaessa varoitusta maailmalle. Jumalalla on työ työtovereilleen tehtäväksi kaupungeissa. Lähetystyötämme on ylläpidettävä; uusia lähetystyöasemia on avattava. Tämän työn menestyksellinen edistäminen vaatii varsin huomattavia menoja. Tarvitaan jumalanpalvelushuoneita, joihin kansaa voidaan kutsua kuulemaan tätä aikaa varten annettuja totuuksia. Juuri tätä tarkoitusta varten Jumala on uskonut pääomaa taloudenhoitajiensa haltuun. Älkää sitoko omaisuuttanne maallisiin yrityksiin niin, että tämä työ estyisi. Saattakaa varanne siihen tilaan, että voitte käyttää niitä Jumalan asian hyväksi. Lähettäkää aarteenne edellänne taivaaseen.” Testimonies, volume 5, 464.